

Arbejdsgruppen anfører bl.a., at da inkassobureauer inddriver midler, som ikke tilhører bureauet, bør der være etableret en sikkerhed for kundernes tilgodehavender, f.eks. hvis autorisationsindehaveren eller en ansat begår underslæb i forhold til inddrevne midler. Endvidere bør skyldnere og andre have sikkerhed for erstatningskrav som følge af ansvarspådragende adfærd i forbindelse med inkassovirksomheden, f.eks. krav i anledning af, at autorisationsindehaveren eller dennes ansatte har disponeret uretmæssigt over en løsørestand.

Arbejdsgruppen peger på, at en sådan sikkerhed bl.a. kan etableres ved forskellige former for garantiordninger eller ved professionsansvarsforsikringer.

Arbejdsgruppen anfører på baggrund af de oplysninger, man har indhentet, at det i dag er muligt for inkassobureauer at tegne almindelige ansvarsforsikringer, som imidlertid bl.a. ikke vil dække tab som følge af, at inkassobureauet har handlet groft uagtsomt eller forsægtligt, og som i praksis næppe heller vil kunne tegnes således, at forsikringen dækker tab som følge af, at autorisationsindehaveren selv begår underslæb. Ansvarsforsikringer må således i givet fald suppleres med garantistillelser – f.eks. en kautionsforsikring eller en bankgaranti – for fuldt ud at dække skyldnere m.v. og inkassobureauets kunder ind. Det fremgår af betænkningen, at det i dag bl.a. er muligt for medlemmer af Dansk InkassoBranche-forening at tegne kautionsforsikringer, som dækker alle pengekrav mod et inkassobureau, herunder også krav i anledning af autorisationsindehaverens underslæb vedrørende inddrevne midler.

Arbejdsgruppen har på den anførte baggrund fundet, at der er grundlag for at stille krav om, at inkassobureauer stiller en betryggende sikkerhed for pengekrav, der måtte opstå som følge af udøvelsen af inkassovirksomhed. Arbejdsgruppen har imidlertid også fundet det væsentligt, at der ikke stilles så strenge krav, at i øvrigt velfungerende mindre inkassobureauer m.v. i praksis afskæres fra at udøve inkassovirksomhed, fordi præmien m.v. for sikkerhedsstillelsen bliver for høj. Sikkerhedsstillelsens størrelse vil eventuelt kunne gøres afhængig af bureauets størrelse og inkassovirksomhedens art og omfang.

Arbejdsgruppens forslag går på denne baggrund ud på, at autorisation gøres betinget af, at inkassobureauet har stillet sikkerhed for pengekrav, der måtte opstå som følge af udøvelse af inkassovirksomhed, og at de nærmere krav til sikkerhedsstillelsens art og omfang fastsættes administrativt.

Der henvises til betænkningen side 47-50.

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 4, stk. 2.

4.4. Udøvelse af inkassovirksomhed.

Lovforslagets § 9 indeholder en grundlæggende bestemmelse om, at inkassovirksomhed skal udøves i overensstemmelse med god inkassoskik. I §§ 10-13 foreslås visse supplerende regler om udøvelse af inkassovirksomhed i forhold til skyldnere, og §§ 14-16 indeholder supplerende regler om inkassobureauers pligter over for kreditorer (inkassobureauets kunder). Lovforslagets §§ 17 og 18 indeholder særlige regler om annoncering m.v. og om tavshedspligt for autorisationsindehaveren og personale, der er godkendt efter reglen i lovforslagets § 8, jf. ovenfor under pkt. 4.2.

4.4.1. God inkassoskik.

Arbejdsgruppen har i betænkningen foreslået, at der fastsættes en retlig standard for god inkassoskik. Arbejdsgruppen anfører, at lovfæstelsen af en sådan retsstandard bl.a. vil kunne give nogle fordele i forbindelse med administrationen af en autorisationsordning, navnlig fordi en sådan bestemmelse vil kunne være en rettesnor ved løsningen af de mangeartede situationer, der kan opstå i forbindelse med praktisk inkassovirksomhed. En retsstandard som »god inkassoskik« har bl.a. den fordel, at indholdet kan ændres i takt med den almindelige udvikling i samfundet.

Der henvises til betænkningen side 50-51.

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Det foreslås således i § 9, at inkassovirksomhed skal udøves i overensstemmelse med god inkassoskik, og det præciseres, at det bl.a. er i strid med god inkassoskik at anvende metoder, der udsætter personer eller virksomheder for urimelig pression, skade eller ulempe.

Det bemærkes, at lignende retlige standarder findes i anden lovgivning, f.eks. »god advokatskik« i retsplejelovens § 126, »god pengeinstitutpraksis« i lov om banker og sparekasser § 1, stk. 6, og »god skik inden for branchen« i lov om vagtvirksomhed § 3.

§ 9 vil formentlig få størst praktisk betydning for inkassobureauets optræden over for skyldnere, idet det bl.a. er i disse situationer, at der er størst risiko for, at der påføres nogen urimelig pression, skade eller ulempe. Bestemmelsen indebærer imidlertid også visse pligter for bureauerne over for deres kunder.

Ved vurderingen af, om en handling m.v. er i strid med god inkassoskik, skal der i et vist omfang foreta-